

Kolegamento CH: „DAR“

Rocca di Papa 13. decembra 2014

ZVUČKA

GIBI a DOPPIAW / Tipo a Pipo (1)

GiBi: Na čo je to?

Doppia W: Na...? Daruj mi to!

GiBi: Óóó! Ďalšie!

OTVORENIE, PREDSTAVENIE, POZDRAVY

Margaret Karram: Ciao! Všetkých vás srdečne pozdravujeme z Rocca di Papa, pozdravujeme všetkých, čo ste sa pripojili z celého sveta a sledujete toto naše stretnutie.

Paolo Balduzzi: Ciao, skutočne sa tešíme, že začíname oslavovať Vianoce takto všetci spoločne.

Margaret: Ako ste pochopili z prvých obrázkou, tomuto kolegamentu sme dali názov: DAR. Príbehmi a skúsenosťami, ktoré vám tu porozprávame, by sme vám všetkým chceli urobiť dar.

Paolo: Začnime ihneď a pusťme sa na cestu okolo sveta, začnime Tureckom. Tam by mali byť pri telefóne, Maďarka A'gi a Nadir Iránčan, ktorí bývajú v Istanbul. Počujete nás?

A'gi e Nadir: Ciao! Áno, počujeme!

Paolo: Ciao!

A'gi e Nadir: Vďaka!

Paolo: Pozdravujú vás tu všetci.

Nadir: Ďakujeme, aj my vás pozdravujeme.

Paolo: Sledovali sme o cestu pápeža Františka najprv v Ankare a potom v Istanbul a jeho návštevu patriarchu Bartolomeja. Ale vy, ktorí žijete priamo tam, ako ste ju prežívali?

Telefonát s Istanbulom

A'gi: Áno. Bolo to tretie stretnutie pápeža s patriarchom v roku 2014. Zdá sa, že cesta k jednote týchto dvoch cirkví sa začína zrýchľovať. Aj my osobne sme boli do toho priamo vťahnutí, jednak v službe pre Katolícku ako aj Pravoslávnu cirkev, hlavne s novinármi a v budove, kde sa Svätý Otec zdržiaval.

Paolo: A ako reagovali ľudia?

Nadir: Azda nikdy tak, ako teraz turecká tlač a televízia hojne rozprávali o tejto udalosti. Medzi tureckým obyvateľstvom sa utvrdila o pápežovi mienka, že je ako každý iný človek, že je blízko všetkým. Medzi mnohými perlami nám zostalo povzbudenie, pohľad pápeža Františka vidieť kladné stránky tejto krajiny. Osobitne v poslanstve bratstva, ktoré nechal Turecku, kde hovorí o jeho úlohe byť krajinou-mostom.

Margaret: Vďaka Nadir, ďakujeme A'gi! Ďakujeme aj tomuto vášmu krásnemu mestu Istanbulu, ktoré spája dva svetadiely!

A'gi e Nadir: Vďaka vám, ciao a všetkých pozdravujeme.

Margaret: Ale teraz by sme chceli vedieť, kto je dnes s nami v sále. Najprv sa ale predstavíme my dvaja: ja sa volám Margaret, narodila som sa vo Svätej zeme, stále som žila tam, okrem piatich rokov v Los Angeles, kde som študovala veľké náboženstvá, a teraz som niekoľko mesiacov tu v Ríme.

Paolo: Ja sa volám Paolo, narodil som sa a žil som v Loppiano, niekoľko rokov ale bývam v Ríme, som žurnalista na voľnej nohe.

Teraz ale pozdravíme prítomných v sále. Začneme skupinou priateľov z mesta Latina, tu na juh od Ríma: je ich asi 30, srdečne ich privítajme! Medzi nimi je Antonio a Lorenzo, otec a syn, ktorí nám dnes budú čítať vaše pozdravy, smsky, ktoré nám pošlete.

Margaret: Medzi nami je aj skupinka zastupujúca 600 fokolarínov a fokolarínok na stretnutí v Castelgandolfe. Srdečne ich zdravíme.

Paolo: Potom v sále je niekoľko zástupcov Medzinárodného sekretariátu hnutia Nové ľudstvo, vitajte! A hneď na začiatku chceme poďakovať vám všetkým, ktorí ste nám poslali zábery, skúsenosti, príbehy a príspevky do tvorby tohto kolegamenta. Poďakovať chceme aj všetkým tým, ktorí skrze finančné dary, i malé, podporujú toto kolegamento. Skutočne zo srdca vám ďakujeme.

Počas tohto priameho prenosu, ako vždy aj teraz, nám môžete písať: sms-ky na telefónne číslo: 00393428730175, maily na: www.collegamento.focolare.org, alebo vaše komentáre priamo na webovú stránku, alebo cez Facebook, vyhl'adaním slova: Collegamento Ch.

KONGO

Margaret: Pusťme sa teda na našu cestu, začnime konkrétne z Konga, z tejto rozsiahlej krajiny posiatej množstvom malých i veľkých komunít Fokoláre. Pozrime sa, čo sa u nich nedávno udialo.

Speaker: 72 miliónov obyvateľov, stovky etníc, 242 hovorených jazykov. Urobiť fotografiu Demokratickej republiky Kongo je veľmi ťažké. Rozlohou je veľká asi ako západná Európa. Pod povrchom bohato oplýva zlatom, diamantmi, naftou, ale aj vzácnym kovom *coltanom*, nevyhnutne potrebným na výrobu počítačov a mobilných telefónov. Nenásytosť multinárodných firiem a korupcia na mnohých úrovniach v kontrole týchto nesmiernych zdrojov, sú dôvodom tragických rán, ktoré dopadajú na civilné obyvateľstvo už vyše 20 rokov: vojny s miliónmi mŕtvych, tisíce detí-vojakov, násilie každého druhu, dielo asi šesťdesiatky rôznych ozbrojených skupín. A ako následok hlad, znásilňovanie, programové zneužívanie, masy utečencov...

Aga Kahambu: *Demokratická republika Kongo je krajinou obrovských kontrastov. Spiritualita Hnutia fokoláre je odpoveďou na tieto výzvy. Nechceme strácať odvahu, ale čeliť týmto výzvam.*

Speaker: V r. 1991 sa v Kinšase otvára prvé fokoláre. O 20 rokov neskôr v meste Lubumbashi, v provincii Katanga. Prest'ahovanie dvoch rodín do juhozápadného mesta Kikwit a Gomy na severovýchode krajiny umožnilo venovať sa veľkej rodine Chiary v tejto rozľahlej krajine. A táto rodina, aj napriek drámam, napredovala stále zjednotená.

Julie Katoto: *Sme André a Julie Katotovci, rodina fokoláre z Lubumbashi, presťahovali sme sa na tri roky do Gomy. Máme 4 deti, troch synov a dcéru.*

André Katoto : *V meste Kindu sa zrodilo päť komunit a koncom júla sme zorganizovali Mariapoli.*

Speaker: Počas posledného roku sa komunity Fokoláre zamerali v prvom rade na kontakt so skupinami alebo jednotlivcami, ktorí v predchádzajúcich rokoch zostali v niektorých regiónoch bez kontaktu.

Marisa Sechi: *Cesty, čo spájali mestá a provincie po vojnových zrážkach dnes skoro vôbec neexistujú. Ale Providencia nám nikdy nechýbala. Vďaka istým kontaktom môžeme využívať lietadlá OSN.*

Alain: *Vrtulníkom sme mali preletieť nad pralesom smerom k Isiru a Wambe, kde sme mali 2 Mariapoli. Potom sme mali ísť do rodiacej sa miestnej komunity v meste Dungu, trvalo nám to 16 hodín, lebo sme osemkrát dostali defekt na kolese motorky, nakoniec sme museli prespať v lese.*

Mariapoli v Mbujji-Mayi – východná Kasai

muž: *Najviac ma oslovilo to, že Ideál Hnutia vyzýva všetkých, kresťanov i moslimov, i ľudí iného náboženstva, aby žili v jednote a pestovali medzi sebou vzájomnú lásku.*

žena: *Keď nám dnes hovorili o vzájomnej láske, rozhodla som sa, že sa s každým zmierim.*

žena: *Po prvýkrát som na Mariapoli, a je to veľmi zaujímavé.*

muž: *Ak by bol takýto život skutočne na celom svete, bol by to raj na zemi.*

kňaz: *Keď sa vrátíme, chceme pracovať pre to, aby naše farnosti boli opravdivými fokoláre bratstva, lásky a jednoty.*

Paulo José Melo: *Mali sme radosť, že sem prišli ľudia z Blízkeho východu, Francúzska, Talianska, Belgicka, ktorí sa nám dali k dispozícii v čase svojich dovolení a prišli sem, s veľkým nasadením budovali spoločenstvo a to umožnilo dostať sa na mnohé miesta tejto krajiny.*

Erik Hendriks: *Išli sme na východ, do Kiwu, kde prebiehajú vážne konflikty, ďalší manželia šli do Gomy, na dve stretnutia rodín.*

Hennie Hendriks: *Veľmi zaujímavé bolo, že každý z nás prežil skúsenosť vzdialenú svojej kultúre; tu na západe si môžeš čítať, zaujímať sa o veci v televízii, ale žiť tam s týmito ľuďmi ťa úplne zmení, staneš sa človekom otvoreným na celý svet, už nie si taký, aký si bol.*

Erik Hendrik: *V tomto zmysle išlo o skúsenosť vzájomnosti; bolo úžasné vidieť, čo spôsobil Ideál u týchto manželov, v týchto situáciách; Ideál pomáha aj nám v Európe v každodennom rodinnom živote.*

Aga Kahambu: *Táto vzájomná láska nám ukázala, že v Kongu zjednotený svet je skutočnosť, Kongo nešlo na Blízky východ alebo do Európy, ale skrze bratov, ktorí k nám prišli sme videli, že zjednotený svet nie je utópia. Zažili sme to.*

BELGICKO: KONCERT BRATSTVA

Paolo: Hovorili sme o dare. Ale pripraviť darček si vyžaduje trpezlivosť, čas, a prečo nie, vyžaduje aj námahu; ale potom výsledky vidno. A práve toto prežili v Belgicku, kresťania a moslimi, ktorí chceli urobiť niečo spoločne. Pozrime sa na to.

A NOUFISSA: *Áno, k podnetu zorganizovať tento koncert viedla určitá cesta. Ja, ako moslimka kráčam spolu s Hnutím fokoláre – ktoré je kresťanským hnutím – už asi dvadsať rokov, s ostatnými ženami a mužmi, až nakoniec sme si povedali: mali by sme urobiť niečo spoločné. A tak sa vo mne zrodil nápad usporiadať koncert bratstva. Je pravdou, že príprava si žiadala skoro rok tvrdej práce. Prechádzala zdarným i nezdarným obdobím, ale nakoniec sa všetko uskutočnilo. Od samého začiatku som sa domáhala, aby všetko pripravila skupina kresťanov a skupina moslimov, hlavne mladých, ktorí mali byť protagonistami večera. Môžem povedať, že v ten večer sme zažili silnú prítomnosť Boha.*

Hlavné je, že sa nám to skutočne vydarilo. Aj napriek všetkému napätiu a nenávisti vo svete, to, čo sme zorganizovali bol malý kúsok raja na zemi. A to nie je samozrejmé. Ešte stále mi prichádzajú svedectvá, napríklad maily od mladých z RKK, ktorí píše, akí boli radi, že sa ho zúčastnili.

ISABELLE FOCANT: *Požiadali nás o prijatie týchto dvoch detských zborov. Jeden bol chlapčenský nemecky spievajúci zbor, tvorený väčšinou kresťanmi, druhý dievčenský moslimský zbor.*

Na začiatku bolo cítiť predsudky i strach jedných z druhých, chýbala otvorenosť. Ale tieto deti sa mohli skutočne stretnúť, spolu sa pohovárať. Na koniec si uvedomili, že hoci tieto rozdiely existujú, ale že v hĺbke srdca všetci túžia žiť v mieri, a práve o tom svedčili svojím spoločným večerným vystúpením.

KOCKA LÁSKY V MESTSKÝCH ŠKOLÁCH TERST (TALIANSKO) A JÁNOSHALMA (MAĎARSKO)

Paolo: Tak tu je! Poznáte ju? Otočme ju trochu: je to trochu špeciálna kocka. Pozrime sa prečo.

Bambino 1 *Vezmeme kocku a hodíme ju a vyjde ti, neviem: „milovať všetkých“ alebo potom „milovať ako prví“ a potom „odpustiť tomu, kto ti ublížil“.*

Bambina 2 *Kocka nám pomáha byť lepší v škole i doma.*

Bambino 3 *Kocka nám pomáha žiť v pokoji*

Margaret: Pred nejakým časom sme vám rozprávali o *Záhone mieru v Tridente* a o výchovnej ceste k mieru, s ktorou začali v školách žiť *Kocky mieru*. Tento projekt sa dostal aj do iných miest, medzi ktorými je aj Terst, kde 21. novembra zástupca starostu Martini slávnostne otvoril verejnú mestskú záhradu so záhonom a kockou mieru.

Paolo: Aj v Jánoshalme na juhu Maďarska je v hlavnom mestskom parku veľká kocka. Hranu má vyše jedného metra. Zaujímavé na týchto veľkých kockách je, že sa nimi môže otáčať rovnako ako s tými maličkými a nechať sa inšpirovať vetou, ktorá vyjde.

Paolo: Ďakujeme všetkým, ktorí sa zaslúžili o poznanie tejto kocky v mnohých mestách! Teraz ju ale nechám našim priateľom.

Margaret: Ale chceli by sme vedieť, či nám niekto niečo napísal nejaký pozdrav, alebo list...

Antonio: Áno. Máme už dva pozdravy. „Srdečne vás pozdravuje komunita z mesta Porto. Aj my máme radosť, že môžeme dostať a vytvárať tento dar Ježišovi prítomnom v súčasnom ľudstve.

Lorenzo: Píše nám Rassim, fokolárin moslim z Alžírska: „Srdečne vás pozdravujem priamo z fokoláre v Tlemcene, som s vami v Bohu a s Chiarou za tento zjednotený svet univerzálneho bratstva. Rassim“.

SÝRIA: ROZHOVOR S RAHME

Margaret: Taliansky spisovateľ Tiziano Terzani raz povedal: «Vojna je smutná vec, ale ešte smutnejšie je, ak si na ňu zvykneme». Natočili sme o tom rozhovor s Rahmé z Damašku v Sýrii. Pozrime sa, čo nám o tom povie ona.

Rahmé Breiki: *Z dôvodu vojny prežívame veľmi ťažké chvíle, o ktorých už všetci dobre viete; je to veľmi dlhá a tvrdá vojna. Trvá už tri a pol roka, a tak každý deň žijeme uprostred silného napätia. Máme strach z útoku ozbrojených skupín, tiež počujeme všade ako sa ozývajú smrteľné strely, všade padajú bomby, ani už nevieme kde vlastne. Okrem toho sme často bez vody, elektriny, benzínu, hlavne teraz v zime nieto ani elektriny, ani nafty a veľmi ťažko sa dá zohriať. Vždy keď vyjdeš z domu, vystavuješ sa riziku, lebo nevieš, či sa vrátiš alebo nie..., ale každý raz cítime, že sme v Božích rukách.*

My, komunita fokoláre v Damasku, ale aj v ostatných oblastiach Sýrie, považujeme za veľkú milosť Hnutie fokoláre, milosť Ideálu. To, čo prežívame teraz, Chiara prežívala na začiatku Hnutia. Teraz chápeme, čo znamená, keď sa povie: „bolo to vo vojnových časoch“.

Množstvo rodín opustilo svoje domovy a utiekli mimo svoju krajinu, napríklad do Jordánska, do Libanonu, alebo iných krajín. Ale iné rodiny zase zo Sýrie neodišli. Preto sme sa rozhodli pomôcť im malým projektom, pretože stratili skutočne všetko. Z domovov odišli úplne bez všetkého, teda že im nejako konkrétne pomôžeme, že budeme s nimi. (...) Takto postupne medzi nami vznikli veľmi pekné vzťahy. Spomínam si, že niektorá z týchto rodín si potom priala spoznať Hnutie fokoláre a prišli na stretnutia Slova života. (...) Niektorí z nich teraz chodia navštevovať ďalšie mladé rodiny tak, ako sme predtým chodievali my za nimi.

Cítim, že predovšetkým my musíme byť nástrojmi mieru a to jednoduchým spôsobom, čo nie je vždy také jednoduché. Cítim, že je dôležité mať vnútri pokoj, lebo inakšie je ťažké chcieť priniesť pokoj druhým. (...) V Sýrii je veľká rozmanitosť. Žijú tu kresťania, moslimovia, táto odlišnosť je veľké

bohatstvo, hoci niekedy sa táto odlišnosť chápe celkom inak. Preto v našich vzťahoch je veľmi dôležité nájsť spôsob, ako druhých prijímať, ako ich mať rád. Cítim, že toto mi veľmi pomáha byť nástrojom mieru.

MIESTNE KOMUNITY V AKCII: DAŤ – PRIJÍMAŤ – PODELIŤ SA

Paolo: Dať, prijímať, podeliť sa: tri slová, tri gestá spojené s Vianocami. Často jednoduché konkrétne činy prebudia život vo veľkých i malých komunitách. Pozrime sa na krátke správy z Kórey, Indie, Malajzie a z Filipín.

Kórea

Vianočné obdobie je aj tým najchladnejším obdobím roka, a starí alebo osamelí alebo postihnutí ľudia potrebujú uhlie, aby si mohli vykúriť svoje domovy. V rôznych mestách krajiny sa mladí ľudia skrze sociálne siete skontaktovali, urobili peňažnú zbierku na zakúpenie potrebného uhlia, pričom sa presvedčili o osobitnej veľkodušnosti svojej komunity. Podarilo sa im takto vyriešiť niekoľko najnaliehavejších prípadov.

India

«Podporuje nás tichá láska, maličké skutky lásky vedia urobiť hotové zázraky...Ďakujeme!». Tieto slová napísala komunita z Blízkeho východu a tiež komunita z **New Delhi**, kde výroba domácich vaječných cestovín bola príležitosťou zozbierať finančné fondy pre rodiny utekajúce pred vojnou. Z toho istého dôvodu v **Bangalore** pripravili a predávali pizzu, a so získaných peňazí mladí podporili svojich rovesníkov v ekonomických ťažkostiach. Vedieť si zašpiniť pre druhých ruky nie je len vetou na efekt...

Malajsko

«A my sme mali radosť z nášho „vyjsť von“ a urobiť druhých spokojnými», napísali z komunity v Penangu, v **Malajzii**, po návšteve sirotinca, kde žije 20 detí vo veku od 3 až 16 rokov. Zahrať sa s nimi, zaspievať si, pripraviť s nimi darčeky, bolo príležitosťou priniesť radosť jedným skutkom lásky.

Filipíny

Ciao. Volám sa Edward, som z Filipín. V novembri 2013 ten najsilnejší tajfún v histórii prešiel oblasťou Visayan, mnohí z nás boli zasiahnutí. My, Mladí za zjednotený svet sme pripravili vianočnú večeru rodinám postihnutých tajfúnom, rozdávali sme deťom hračky a darčeky.

Pri pohľade na trápenie ľudí v oblastiach, ktoré sme navštívili sme založili projekt Start AgainZačať odznova. V marci sme mohli priamo poznať ľudí, ktorým sme pomáhali. A keď 15 mladých ľudí z rôznych krajín prišlo na určité obdobie do Mariapoli Mier v Tagaytay, išli do zdevastovaných oblastí rozveseliť deti.

Z miestnych inštitúcií a škôl, s ktorými sme spolupracovali, sme dostali mnoho uznania, ale najviac nás motivovala láska, ktorú nám dali títo ľudia. Zhruba po roku od tohto tajfúnu sme si chceli byť istí, aby títo ľudia mohli sláviť Vianoce; pričom sme pripomenuli opravdivý význam tohto sviatku, ktorý je ešte väčší než všetko utrpenie, ktoré prežili.

Paolo: Uplynulý týždeň sme so zatajeným dychom sledovali vyčíňanie tajfúnu Hagupit na Filipínach. Našťastie tajfún postupne slabol a evakuačné plány zachránil životy mnohým. V týchto dňoch sme často komunikovali s Nikkom v Manile. Projekt „*Start again*“ začať odznova“ pokračuje a práve pozajtra tam odcestuje skupina mladých i dospelých, ako bolo na pláne. Prinesú deťom hračky, najnutnejšie veci... do jednej štvrti v Manile a do ďalších 4 miest regiónu Visayan.

PRÍPAD EBOLA

Spíker: Posledné číslo roku 2014 amerického časopisu „Time“ venuje prvú stranu obálky „osobnosti roka“. Podľa časopisu to tento rok nie je jedna osoba, ale všetci angažujúci sa v boji proti vírusu ebola. Medzi hlavnými motiváciami je skutočnosť, že tieto osoby zachraňujú ľudské životy, pričom vystavujú nebezpečenstvu vlastný život.

Medzi mnohými hrdinami je 18 bratov saveriánov, ktorí pracujú v 5 mestách Sierra Leone, jedným z nich je páter Carlo s komunitu Hnutia fokoláre v Makeni.

Včera dopoludnia sme s nimi mohli natočiť rozhovor. Vypočujme si ho.

Paolo: *Ciao Padre Carlo, sme radi, že ťa počujeme!*

Padre Carlo: *Ciao Paolo, všetkých pozdravujem. Aj my sme radi, že môžeme byť teraz spolu s vami.*

Paolo: *Páter Carlo, aká je u vás aktuálna situácia s vírusom Ebola?*

Padre Carlo: *Pozri, žiaľ tu, v Sierra Leone, situácia ešte nie je pod kontrolou. Od začiatku je už 1.823 obetí, každý deň ale pribúda 80 – 90 nových prípadov. Štatistiky uvádzajú len potvrdené prípady, ale lekári tvrdia, že je ich omnoho viac, a to aj napriek úsiliu vlády a medzinárodnej komunity.*

Paolo: *Ako na to reaguje obyvateľstvo?*

Padre Carlo: *Reakcie sú rôzne. Niekedy ľudia popierajú existenciu vírusu a preto sa patrične nechránia. Niekedy podľahnú panike, hlavne, keď vidia odnášať preč chorých, aby boli izolovaní, a potom o nich nevedia nič viac.*

Tu sa žije stále medzi ľuďmi a byť izolovaní je pre nich hrozný. Preto sa mnohí skrývajú, nepriznávajú sa, utekajú do dedín, ale týmto spôsobom sa nákaza šíri.

Situácia je smutná: ekonómia, i tá drobná, je paralyzovaná, školy sú zatvorené, nevieme, kedy sa otvoria. V nemocniciach sa už neoperuje, len ambulantne, lebo mnoho lekárov – ako viete – sa nakazilo. Ľudia veľmi túžia po návrate bežného životného rytmu.

Paolo: *Povedal by si nám niečo o práci misionárov Saveriánov, ako žije v tejto situácii komunita Fokoláre?*

Padre Carlo: *Venujeme sa hlavne rodinám v karanténe, čiže nakazeným ebolou, ktoré boli preto izolované. Keďže sa nemôžu voľne pohybovať, nemôžu si zaobstaráť jedlo, nosíme im stravu.*

Nie sme žiadni „hrdinovia“, aspoň sa za takých nepovažujeme. Na začiatku sme mali aj my strach, ale potom, keď sa pustíš milovať, robiť sa so všetkými jedno, postupne sa naučíš, ako byť užitočný. Zaiste, aj ja si niekedy pomyslím, že po toľkých rokoch vojny, to sa v Sierra Leone nemalo stať. Ale myšlienka Emmaus mi nedávno pomohla pochopiť, že nežijem v nejakom kúte sveta, ale v srdci toho, čo Chiara nazvala tou „Najväčšou láskou“. Jedného dňa mi jeden starec počas návštevy ich rodiny v karanténe povedal: Boh nás neopustil, lebo jeho láska k nám prichádza cez vás.

Snažíme sa udržiavať túto lásku živou aj v našej maličkovej komunite Ideálu. Jedna gen raz napísala, že ona nedokáže veľa urobiť, ale každý deň na omši sa zveruje Ježišovi v Eucharistii a potom sa vždy snaží usmiať na opusteného Ježiša. Stretnutia nemôžeme robiť, ale na viacerých miestach sa stretávajú malé skupiny Slova života a pri kolegame, a to nám dáva pocit, že patríme do jednej veľkej rodiny. Ale chcel by som využiť túto príležitosť, aby som skutočne všetkým poďakoval za modlitby, konkrétnu pomoc a jednotu v tomto ťažkom období.

Paolo: *My musíme poďakovať vám, ďakujeme tebe, páter Carlo, ďakujeme všetkým, ktorí žijete v týchto prvých líniiach, a požehnané Vianoce všetkým od nás.*

Padre Carlo: *Ďakujem, poďme spoločne dopredu.*

Paolo: *Áno, zaiste.*

TAIWAN- TAIPEI: VALENTINA

Margaret: Bezprostredná a konkrétna odpoveď na to, čo prežívajú v Sierra Leone nám prišla z Taipei na Taiwane. Zavolajme Valentínu, ktorá tam študuje čínštinu. Počuješ nás?

Valentína: Áno.

Margaret: Ciao Valentína.

Valentína: Ciao! Spoločne sme si tu prečítali skúsenosť Johna, gen zo Sierra Leone, o utrpení s Ebolou. Spoločne sme sa rozhodli, že pre to niečo konkrétne urobíme, lebo sme videli, že nemajú peniaze, ich chýba aj jedno a že ľudia umierajú od hladu. Pustili sme sa do predaja tort a sušienok.

Do tejto iniciatívy sa pridalo mnoho vysokoškolákov, aj mimo Hnutia. Niektorí boli aj afrického pôvodu a poďakovali nám za túto iniciatívu pre „ich Afriku“, a na to im jeden gen povedal: „vaša Afrika, je naša Afrika, veď sme všetci bratia.“ Chceme teraz urobiť ďalšie iniciatívy spoločne s gen 3 a gen 4. Hoci v našom malom nedokážeme vyriešiť problém eboly, dôležité je, aby sme spoločne bojovali za zjednotený svet. Tiež dúfame, že mnohí urobia niečo podobné, lebo je to fakt potrebné.

Margaret: Áno, presne tak. Ďakujeme ti Valentina, a všetci ťa pozdravujeme! Ciao.

Valentína: Ciao ciao. (*Applausi*)

Margaret: A kto by chcel podporiť boj proti vírusu eboly v Sierra Leone, toto je bankový účet.

Ďalšie informácie si môžete prečítať na webovej stránke AMU: *.

Azione per un Mondo Unito Onlus - Via Frascati 342 - 00040 Rocca di Papa (Roma, Italy) Codice IBAN: IT16 G050 1803 2000 0000 0120 434 Codice SWIFTBIC: CCRTIT2184D Causale: Emergenza Ebola.

ESPA - NEZNESITELNÝ ŽIVOT

Paolo: «Život je šanca, prijmi ho. Život je vzácny, staraj sa oň. Život je život, chráň ho». Toto sú slová Matky Terezy z Kalkaty. Teraz vám porozprávame príbeh, ktorý hovorí o zmysle a kráse života, každého života. Je to príbeh Chiary Espovej.

Marco Espa: Naše dobrodružstvo s dcérou Chiarou začalo hneď po jej narodení. Pár mesiacov po narodení sa u nej objavili vážne zdravotné problémy. Boli zrejmé pre nás, ktorí, hoci sme boli veľmi mladí, bolo nám úplne jasné, že Chiara nie je zdravá, lebo sa u nej prejavovali vážne epileptické záchvaty.

Ada Espa: Bolo nám povedané, a nám sa zdalo, že naša dcéra má ťažkosti, ako nemá žiadne iné dieťa...

Marco: Na slovo vzatí profesori nám vysvetlili, že Chiarina extrémne vážna situácia môže poškodiť aj naše manželstvo, že môže skončiť rozvodom.

Ada: A tak nám radili, aby sme Chiaru dali do inštitútu, kde by sa o ňu staral odborný personál, väčší odborníci, než sme my, že oni sa o ňu lepšie postarajú.

Marco: My s presvedčením, že ťažkosti sú v rodinách tak či tak, odhliadnuc od ťažkostí ich členov, sme sa trochu pousmiali nad tým, lebo človek, ktorý to hovoril, bol jeden špičkový lekár, ale rozvedený, ktorý nemal postihnuté dieťa.

Ada: Práve naopak. Pre nás bolo Chiarine postihnutie, so všetkými problémami, dôvodom ešte väčšieho spojenia, väčšej jednoty medzi mnou a Markom. A to v tom zmysle, že nás to priam nútilo, čo najviac sa medzi sebou zhovárať, nechať sa do toho naplno stiahnuť, pomáhať si, a to posilnilo náš vzťah.

Ada: Po prvých momentoch dezorientácie, zrazu niečo medzi nami klaplo. Preto cítiť všetku jej silu, všetku lásku, potrebu byť milovaná, ale aj jej energiu milovať ako prvá.

Marco: Chiara nám ukazovala cestu, ako konať, čo robiť, ale to nie slovne, ale skrze naše úsilie stať sa ničím, aby sme pochopili, ktorá je tá najsprávnejšia cesta, okamih za okamihom, v jednej situácii za druhou, aj napriek ťažkostiam, aj napriek v každom prípade skutočne extrémnej situácii.

Marco: Začali sme sa kontaktovať s inými rodinami, niektoré sme poznali náhodou, rodiny, ktoré nezverili svoje deti inštitútom, a s nimi sme založili prvé združenie, boli sme tri rodiny, tu na Sardínii, potom sa to rozšírilo po celom Taliansku. A odvtedy sme sa skutočne pustili do boja s inštitúciami ohľadne práv osôb v takýchto extrémnych situáciách, žiť vo vlastnej komunite a žiť vo svojom bydlisku.

Ada: Bolo pre mňa veľkou odmenou, veľmi dôležité, keď som sa dozvedela, že od Chiarinho narodenia došlo k takému rozvoju. Napríklad teraz máme možnosť prijať projekt a z prvých 123 projektov, ako sme mali v roku 2000, dnes je ich 38.000... ide o 38.000 osôb, každá z nich má svoje meno, svojho operátora, vytvorili sa teda pracovné miesta a to pomohlo zanechať prácu na čierne. A kto to všetko vytvoril? Jedno dieťa s ťažkou mozgovou obrnou.

Ada: Spomínam si, že som prežila chvíle veľkej krízy, silnej bolesti, v ktorých skutočne nechápeš viac dôvod, nič viac nemá zmysel. Môže sa ti stať, že si na chvíľu pomyslíš: lepšie by bolo zomrieť, lepšie aby som zomrela ja, manžel, dieťa... ale to nie je východisko. Lebo rodina má svoje zdroje, aby sa dostala z tejto chvíle, a pokračovala po svojej ceste, vo vlastnom budovaní rodiny; to je možné, ak sa rodine pomáha.

Marco: Zažili sme to na vlastnej koži tak, ako to zažila Chiara na svojej, že bez vzťahov neexistujú Božie dary, ak neexistuje komunita, ktorá sa hýbe, ak neexistuje láska, ktorá prúdi.

Ada: Ak sa skutočne snažíme vytvárať lepšiu spoločnosť, podľa miery toho takpovediac najslabšieho, potom má z toho úžitok celý kolektív.

1. Chiara Espová zomrela 15. júla 2014, vo veku 27 rokov, hoci mala žiť niekoľko mesiacov.
2. Zásluhou boja Chiary a rodín zo Sardínie bol schválený zákon 1621998 o pomoci v prospech osôb s vážnym postihnutím.
3. Zákon, okrem iného, umožňuje domáce liečenie, osobnú starostlivosť a podporuje projekty.
4. V roku 2014 na Sardínii dostalo finančnú pomoc 38.000 osobných projektov, určených pre 38000 osôb s vážnym postihnutím, zároveň sa ročne ušetrilo 300 miliónov Eur z výdavkov zdravotníctva.

TICO DA COSTA

Margaret: Aj keď niekto odíde z tejto zeme, aj naďalej môžeme cítiť jeho lásku.

Podme teraz do Brazílie a pozrime sa, čo podnikli priatelia Tica da Costu, hudobníka, ktorý zomrel pred 5 rokmi. Každý rok si ho pripomínajú koncertom.

Tico da Costa: *Mnohí sa ma pýtajú: kedy si začal? Ako si pochopil, že hudba je tvoj život? Už od malička, keď som mal 3 alebo 4 roky, som si bol istý týmto povolaním k hudbe, ale stále som sa bál, že mi Boh povie: „Nie, nebudeš umelec, budeš murárom“ - Mamma mia Keď som bol väčší, 15-16 rokov, prišla mi táto istota akoby od hviezd na nebi, z vesmíru. Veľmi ma to oslovilo a tak odvtedy až dodnes tomu verím... ...ako mnohí iní, keď pochopia svoje povolanie, že v mojom prípade je chodiť po svete a rozospievať ľudí, urobiť ich šťastných.*

Speaker: Tico da Costa, brazílsky hudobník a spevák, nechal po sebe bohatstvo vyše 2000 piesní, skladieb, stovky príbehov a básničiek pre deti.

Jeho priateľstvo s Chiarou Lubichovou hlboko ovplyvnilo jeho život i jeho umenie. Počas svojej 40 ročnej kariéry nahral 18 albumov, 6 z nich v Taliansku a 5 v USA.

Vystúpenie „Mnoho hlasov, jeden spev“ sa konalo v divadle Riachuelo v jeho rodnom meste Natal, v Brazílii. Na týchto každoročných spomienkových koncertoch na Titica, vrátane tohtoročného 6., sa spolu zúčastnilo 450 umelcov z rôznych krajín sveta.

Mnoho hudobníkov a osobností, ktorí ho poznali nám poslali svoje dojmy. Vyberáme jeden od režisérky Liny Werthmullerovej:

Lina Werthmullerová: *Neviem prečo, ale nemôžem si ho predstaviť inak, než ako motýľa, ako farebného motýľa. A čo je motýľ? Je to drobná mágia farieb a krásy, ktorá sa mihne jarnou oblohou a potom sa stratí. Žije len jeden deň, ale nechá po sebe stopu krásy.*

Margaret: Radi by sme z tejto sály i z celého sveta poslali srdečný pozdrav manželke Sare a deťom, ktorí nás sledujú z mesta brazílskeho mesta Natal.

Ale opýtajte sa Lorenza a Antonia, či prišli ďalšie pozdravy?

Antonio: Áno, mnoho. Prečítame len niektoré: „Zdravíme zo Sydney. Vďaka za túto krásnu chvíľu rodiny, ktorá nás robí všetkých jedno.“

„Vďaka za toto kolegamento, sleduje sa vynikajúco. Ďakujeme za tento vianočný darček z Panamy.“

Lorenzo: Píše nám Enzo z Latiny: „Je úžasné, ako kolegamento dáva pocit, že celé ľudstvo je jedna rodina, so všetkými svojimi radosťami a bolesťami.“

Aj z komunity z Hondurasu nám píše: „Sme šťastní z tejto vlny vzájomnej lásky, zachycujúcej celý svet, ako mnohé plamene a to dáva veľkú nádej.“

Antonio: „Kolegamento nás viditeľne zjednocuje na celom svete. Sme s vami, z Indonézie.“

A tiež nás pozdravujú gen z Montet: „Tešíme sa z pohľadu na plody našej jednoty a zo šírenia univerzálneho bratstva do sveta.“

Lorenzo: z Belemu v Brazílii, píše: „Aj v mojej diecéze používame kocku lásky, prial si to biskup.“

„Vďaka, Kongo, za sviežosť Ideálu evanjelia. V Európe je to veľmi potrebné.“

Margaret: Výborne!

ZOPÁR VÝZNAMNÝCH UDALOSTÍ Z ROKU 2014

Paolo: Dobre. Ale teraz urobme niečo iné.

Poznáte to, keď sa na konci roka stretne okolo stola celá rodina a vytiahnu sa fotografie z celého roka. Spoločne sa pozerajú na to, čo urobili, na cesty, ktoré absolvovali, skúsenosti, ktoré prežili. Aj my dnes chceme urobiť niečo podobné. Sedíme teda v obývačke, vybrali sme niekoľko fotografií z rôznych udalostí a budeme ich komentovať spolu s niekoľkými priateľmi, aby sme ich viac spoznali. Si za? Súhlasíš, Francisco?

Francisco Canzani: Áno, súhlasím.

Paolo: Dobre, lebo začnem práve od teba.

Francisco Canzani, Uruguajčan, celý život v Argentíne, do Talianska prišiel len pred pár dňami.

Francisco: Som tu päť dní.

Paolo: Takže prvá fotografia je tvoja. Pozrime sa na ňu spolu.

Francisco:

Je z marcového stretnutia s názvom *Chiara a náboženstvá*. Bol to veľmi špeciálny okamih. Táto fotografia je významná pre túto knihu, ktorej názov je „Brat“, pretože šesť náboženstiev, tristo osôb, bratstvo. Všetci videli v Ideáli kontaktné miesto, miesto stretnutia. A potom uznali Chiaru ako svoju matku, a to urobilo veľký dojem. Ja som tam bol so skupinou Židov.

Paolo: Argentínčanov.

Francisco: Argentínčanov. Bolo to trochu prekvapivé. Potom to pokračovalo, tento vzťah bratstva, ktorý vytvára charisma. Nikdy som nebol na stretnutí toľkých náboženstiev, len na stretnutí židov a kresťanov, a bolo to naozaj pôsobivé.

Paolo: Možno práve v tom bola novinka, že mnohé náboženstvá sa prvý raz stretli spolu.

Francisco: Áno, bola to novinka pre Dielo, ale najmä novinka, že sme sa cítili skutočne ako bratia.

Paolo: Vďaka, Francisco.

Po mojej pravici je Géneviève Sanze zo Stredoafrickej republiky. 17 rokov žila na Pobreží Slonoviny. Géneviève, aj ty si v Ríme len pár týždňov. Druhá fotografia je pre teba.

To je hľadanie zamestnania. Ako vieme hospodárska kríza... , to je Panthenón v Grécku, kde je, ako vieme, veľmi vážna ekonomická kríza, nezamestnanosť, chudoba. Z niektorých štatistík sme sa dozvedeli, že jedálne Charity, napríklad v Ríme, navštevujú nielen bezdomovci, ale stále viac aj rodiny, ktoré nevedia ako vyžiť do konca mesiaca. Skrátka, ekonomická kríza sa dotýka nás všetkých. Čo pre to môžeme urobiť?

Géneviève: Pri sledovaní dnešného kolegamenta si myslím, že skutočne máme odpoveď. Odpoveďou, ktorú nám ponúka charizma, a to je spoločenstvo dobier. Vidíme to aj z týchto skúseností vo svete, ktoré sme prežili. Aj keď myslíme na krízu, kríza je niečo, čo sa dotýka celého ľudstva, ale Chiara predtým než od nás odišla, nechala nám Ekonomiku spoločenstva, lebo je odpoveďou Ducha Svätého, ktorý necháva vyjsť Dielo v ústrety ľudstvu a zakúsiť túto skúsenosť bratstva a rovnosti.

Paolo: Vďaka, Géneviève. Teraz odovzdám slovo Margaret.

Margaret: Ďakujem. Po mojej pravici sedí Maria Winken. Odkiaľ si?

Maria: Som z Nemecka.

Margaret: Viem, že veľa rokov pracuješ pre ekumenizmus.

Maria: Áno.

Margaret: Teraz sa spolu pozrieme na túto fotografiu. Neviem, či sa ti podarí pochopiť, že ide o podpisy pod jedným textom, ktorým je, ako sa mi zdá, pakt.

Maria: Táto fotografia pripomína ekumenické stretnutie biskupov, ktoré sa tu konalo v novembri v kostole sv. Níla. Tam podpísali tento pakt vzájomnej lásky. Ale tiež nám to pripomína, že našim cieľom je žiť a pracovať a prispievať k jednote kresťanov. A to už robíme rôznymi spôsobmi. Napríklad, ak si pomyslíme na fokolaričov a fokolaričky z rôznych cirkví, s ktorým už svedčíme o vzájomnej láske, ktorá nás spája. Robíme to rôznymi spôsobmi: cez dialóg života, v ktorom objavujeme všetko, čo nás spája ako kresťanov, toto spoločné dedičstvo, ktoré máme a už ho môžeme spoločne žiť.

A tiež by som povedala, že v tomto roku sme mali niekoľko veľmi krásnych príkladov tohto dialógu života. Napríklad v Grécku boli prvýkrát publikované dve knihy v modernej gréčtine, ktoré boli prezentované v Aténach a Solúne, a potom aj na Cypre, kde sa na prezentácii zúčastnili pravoslávni a katolíci. Tieto Chiarine knihy - v jednej z nich napísal úvod patriarcha Bartolomej -, už prinášajú plody.

Ďalší okamih, ktorý som zažila osobne, bola škola ekumenizmu. Pripravilo ju Centrum Uno, aby sme lepšie spoznali pestrý svet letničných cirkví, s ktorými vo svete stále viac prichádzame do styku. Počíta sa, že ich je okolo 500 miliónov po celom svete. Tu na škole nás bolo 120 účastníkov s 10-timi z letničných hnutí v Európe, ktorí nás už trochu poznali, avšak objavili sme, nakoľko nás spája duchovný život a nakoľko sú citliví na charizmy.

Posledný deň jedna z nich povedala: „Ale dajte nám Chiaru, dajte nám účasť na vašej charizme, potrebujeme ju.“ A tento rok sme cítili nový podnet, aby sme sa angažovali a odovzdali tento dar pre jednotu kresťanov.

Margaret: Krásne.

Tu, po mojej pravici, je Cecilia. Ty zase pochádzaš z iného kontinentu.

Cecilia: Áno, som z Latinskej Ameriky, som Argentínčanka a žila som v Buenos Aires, v Córdobe, na iných miestach.

Margaret: Pamätáš sa ešte na niečo zo školského zemepisu?

Cecilia: Uvidíme.

Margaret: Tak sa pozri na túto fotografiu.

Cecilia: Oh!

Margaret: Povedz mi, čo ti pripomína táto mapa plná znakov a vysvetliviek.

Cecilia: Je to mapa plná uzlov v sieti. Pripomína mi mnohé aktivity, ktoré robia naši, pretože cítia, ako im vrie v žilách krv pred toľkými ťažkosťami, ktorými nie je len bieda, chudoba v Latinskej Amerike, ale existuje mnoho ďalších tvári bolesti, ako vidíme aj v dnešnom kolegame, je po celom svete. Táto sieť nám dáva tiež dôveru, túžbu napredovať spoločne, vážiť si každú akciu, ktorú robíme, a povedala by som, že nás vedie k tomu, aby sme sa spytovali sami seba, ako môžeme odpovedať, ako môžeme vyjsť na periférie, kam nás dnes pápež volá, a kam nás privádza i naša charizma.

Margaret: Krásne. Takže táto fotografia je naozaj názorná.

Cecilia: Áno, skutočne, tie spojené ruky. Potom tiež objavíš, že aj ty môžeš byť pre druhého darom.

Margaret: Vďaka, Cecilia.

Paolo: Sedím blízko Diega, Diega Gollera. Je Talian, veľa rokov žil v Nemecku, ale teraz je už nejaký čas v Ríme. Diego, máš rád víno?

Diego: Veľmi.

Paolo: Ukážem ti teda fotografiu jedného špeciálneho prípitku.

Diego: Ah! Krásne! Toto je krásny okamih, pripomína mi... sme v Slovinsku, asi pred mesiacom, je to skupina rôznych kresťanských hnutí, všetci sú Slovinci. Vtedy sme tam boli so skupinou zodpovedných za *Spoločne pre Európu*. Ide o sieť hnutí, ktorej inšpirátorkou bola pred niekoľkými rokmi Chiara.

Paolo: Táto fotka je z roku 2004.

Diego: Presne tak, bolo to v Stuttgarte. Sú na nej rôzni zodpovední z Cirkví: Chiara, Andrea Riccardi a ďalší zodpovední, s myšlienkou dať dušu Európe.

Chiara vždy hovorila: pozrime sa na notovú osnovu, ktorá je v nebi, snažme sa ju prečítať, v tom zmysle, aby sme vedeli, čo nám dáva Duch Svätý, čím nás inšpiruje pre Európu, aby bola zmierenejšia, solidárnejšia. A ďalší krok, pre ktorý sme sa rozhodli v Slovinsku, je urobiť v roku 2016 niečo v Mníchove v Nemecku, v krajine Reformy, takmer 500 rokov po Lutherovej reforme, aby sme ukázali plody týchto 15 rokov spoločného života a spoločnej cesty. Dúfame v účasť mnohých alebo niektorých osobností zodpovedných za rôzne Cirkvi. 500 rokov rozdelenia stačilo, teraz si prajeme zmierenejšiu Európu.

Paolo: Výborne. Čaká nás veľa práce.

Diego: Presne tak. Ďakujem, Paolo.

Paolo: Vďaka.

Emmaus, teraz si na rade ty.

Emmaus: Ja.

Paolo: Nebudeme robiť žiadny úvod, poďme sa hneď pozrieť na fotografiu. Sme vo Vatikáne, v Klementovej sále, pápež František zdraví rôzne osobnosti, bolo to v novembri. O čo išlo?

Emmaus: Bola to veľmi dôležitá chvíľa: bol to koniec kongresu cirkevných hnutí. Prítomných bolo asi 300 účastníkov zo 100 hnutí a laických združení všeobecne. Bola to skutočne veľmi krásna skúsenosť, ktorá nám ukázala na základe vzťahov, vzťahov so všetkými, že všetci sme deťmi zrodenými z toho istého koreňa, z evanjelia. Bolo krásne objaviť, že sme sa všetci zrodili z evanjelia. A zároveň objaviť krásu kvetov a plodov zrodených z tohto jediného koreňa, bohatstvo zrodené z pôsobenia Ducha Svätého a tiež sme sa všetci cítili bohatí a radostní z tohto bohatstva.

Paolo: Tu sa pápež zhovára s tebou.

Emmaus: Tu ho zdravím.

Paolo: O čom ste sa zhovárali?

Emmaus: Bolo to veľmi pekné, osobitne radostný a srdečný pozdrav. Považovala som to za okamih opravdivého osobného a hlbokého kontaktu s pápežom. A práve pri tejto príležitosti on v istom zmysle akoby potvrdil to, čo povedal na audiencii, ktorú malo Generálne zhromaždenie Hnutia, čiže akoby potvrdil špecifickosť našej charizmy spoločenstva, ktorá nám dáva možnosť byť pre ľudstvo prostredníkom na dávanie charizmy jednoty, ktorú Boh dal Chiare. Myslím, že toto.

Paolo: Vďaka, Emmaus.

Emmaus: Vám ďakujem.

Margaret: Prejdime teraz k Ješúsovi. Všetci ho poznáme, pravda? Všetci vieme, že pochádzaš z...?

Ješús: Zo Španielska.

Margaret: Pozri, akú fotku ti ukážeme. „Milovanej dcére v Kristovi Kláre Lubichovej“, je s pápežovou pečiatkou. Podpísaný *Paulus VI.* Je to jeden osobitný list, ktorý dostala Chiara a mala ho vo svojej pracovni.

Ješús: Áno, vzťahuje sa to na kongres v novembri, k tým študijným dňom, ktoré usporiadalo Centrum Chiary Lubichovej a Inštitút Pavla VI. Bolo to po prvýkrát, čo sa usporiadalo stretnutie či seminár tohto druhu, v spojitosti s nejakou osobou, lebo predtým usporiadali semináre na tému Pavol VI. a ekumenizmus, sociálne skutočnosti, a podobne. Boli to plnohodnotné dni. My sme urobili taký mnohorozmerný prierez týmto výnimočným vzťahom: počnúc sociálnym, historickým rozmerom až po ekumenický, inštitucionálny, teologický rozmer.

Zhrnúť to je pomerne obtiažne, ale povedal by som, že z tohto seminára sme videli osobitnú, prozreteľnosťnú konvergenciu do toho osobitného historického momentu, ktorým bol Druhý vatikánsky koncil. Ide o dva dary – už keď dnes hovoríme o daroch – zosobnených v dvoch postavách: hierarchický dar Pavla VI. a charizmatiký dar Chiary, práve v uskutočňovaní Koncilu. A bolo to skutočne evidentné, nebola to len akási konvergencia, vychádzajúca zo skutočnosti, že obaja žili v tej istej dobe, lebo toto sa zachytilo v iných historických obdobiach, ale skutočnosť, že túto konvergenciu sprevádzal celkom osobný kontakt. Toto sa ukázalo a veľmi nás to potešilo.

Margaret: Výborne, ďakujeme.

A je tu diplomat Pasquale Ferrara, venuje sa medzinárodným vzťahom. Ukážeme mu jednu celkom špeciálnu fotku. Pozri. „Nik nás nezastupuje, nech všetci odídu, odovzdaj len biely lístok“. Mám dojem, že to poukazuje na krízu v politike. Čo ty na to?

Pasquale: Zaiste, stále viac sa hovorí o politickej a inštitucionálnej kríze. Som presvedčený, že z tohto uhlu pohľadu je aktuálnym to, čo povedala o politike Chiara, keď ju definovala: láskou všetkých lások. Nie moc, nerobiť politiku tak, ako to sa dnes chápe, ale politika má spoločnosti i jednotlivcom umožniť uskutočniť svoje plány. A to je celkom odlišný pohľad. A myslím, že toto veľmi potrebujeme, lebo často si politiku predstavujeme vo vertikálnom zmysle, teda ako mocenské vzťahy, politici profesionáli, a pod. Ale politika je hlavne služba, znamená spoločné dobro, ale najmä účasť občanov, a na tento rozmer často zabúdame. A práve to určuje kvalitu inštitúcií, kvalitu politiky, kvalitu demokracie.

Margaret: Počula som, že na marci 2015 pripravujete niečo osobitné. Povedz nám o tom niečo.

Pasquale: Na 13., 14. a 15. marca sme sa rozhodli, že nebudeme konať spomienkovú slávnosť, ale že sa spoločne opýtame, čo dnes znamená venovať sa politike v súčasnom svete vo svetle a perspektívach jednoty, najmä vo svetle odkazu, ktorý nám nechala Chiara, čiže pre politiky ako šľachetný cieľ. Chiara dokonca hovorí o politike ako o povolání, čiže o veľkej zodpovednosti toho, kto v politike pracuje, najmä dnes vo svete, v ktorou sa globalizácia dostala do krízy, čoraz viac ukazuje svoju neprimeranosť, štrbiny, preto je potrebné zamyslieť sa nad svetom v skutočne univerzálnom rozmere a v duchu jednoty.

Margaret: Teda bude to v Ríme, tu je adresa pre toho, kto by chcel vedieť viac. Ale aj v iných krajinách môžu si pripomenúť Chiaru a to, čo Chiara urobila pre svet politiky. Ďakujeme všetkým.

CHIARA: UMENIE DÁVAŤ

Paolo: Hovorili sme o dare, hovorili sme o darčekom, priamo sme videli viaceré situácie: vojnové, bolestné situácie, ale videli sme aj mnoho nádeje, radosť z vykonaných krokov. V situácii, ako boli tieto, v situáciách, v ktorých žijeme, ako môžeme byť darom? Čo môžeme darovať?

Chiara Lubichová odpovedala Fabiane z Milána a Francisovi z Konga takto:

Fabiana: *Ciao Chiara, ja som Fabiana z Milána.*¹

Masmédia nás často navádzajú ku konzumizmu, lebo tvrdia, že keď si kúpime rôzne veci, budeme šťastní. Ako sa nedať chytiť do tejto pasce?

Chiara: Musíme presvedčiť seba i ostatných, že konzumizmus nevedie ku šťastiu, majetok ťa neurobí šťastným; dostaneš bicykel a o chvíľu ťa už nebaví. Chvíľku sa z neho tešíš, ale krátko potom už nie. Šťastie nie je v majetku, šťastie je v dávaní. Skús dávať a uvidíš, aká budeš šťastná. Aj Písmo hovorí: väčšia radosť je dávať, než mať. Takto máme robiť aj my. Máme milovať, a milovať znamená dávať. Čo? Druhého môžeme obdarovať svojim úsmevom, vypočuť si ho, dať mu dobrú radu, kúsok chleba, darovať mu šaty; stále milujeme a naše srdce sa naplní šťastím a tiež srdcia tých, ktorí sa naučia takto konať.

Toto je správna cesta. Potom „zbohom konzumizmus“!, keď budeme konať podľa našej „kultúry dávať“, ako ju nazývame, uvidíte, ako sa všetky fantázie rozplynú a zostane len to, čo nás všetkých

robí skutočne šťastných.

Chiara: Ty si z Konga?²

Francis: *Volám sa Francis a kladiem ti otázku od Roberta a tiež v mene všetkých gen 3, ktorí sem tiež nemohli prísť kvôli problémom vo svojej krajine. Otázka je nasledovná.*

Najdrahšia mama Chiara. Sme gen 3 z Konga. Chceli by sme žiť „kultúru dávať“ rovnako ako všetci gen 3 na svete, ale nevieme ako ju máme žiť. Medzi nami je veľa takých gen, ktorí nemajú absolútne nič, majú iba jedny šaty, jedny topánky, v ich rodinách sa ani nejedáva každý deň. Ako máme žiť „kultúru dávať“, ak skutočne nič nemáme?

Chiara: Kto by nevedel, chcem povedať, že kultúra dávať je naša kultúra, lebo kto miluje dávať, dáva, preto sme ju nazvali „kultúrou dávať“. Vieme o veľkých ťažkostiach v Kongu a preto hovoríš: „Ak nič nemám, niektoré dni ani nemáme čo jesť, mám iba jedny šaty, čo mám druhým dať?“ Existuje jedno riešenie. Po prvé: môžeš dávať duchovné veci. Napríklad, ak tvoj spolužiak... Chodíš do školy?

Francis: Áno, chodím.

Chiara: Ak napríklad tvoj spolužiak je v škole slabší, ty ho môžeš doučovať, pomôcť mu. Je to ako by si mu dal kus chleba.

Druhá možnosť. Ak vidíš, že je niekto neistý, že nevie, ako má konať, môžeš mu poradiť a povedať mu: „Pozri, urob to takto!“ Dobrá rada je ako šálka mlieka.

Ak napríklad vieš, že je niekto v nemocnici, že trpí, narieka, povedz mu: „Vieš, trápenie je vzácna vec, vedie priamo do raja“ – potešíš ho. Útecha je akoby si mu dal šaty.

Potom ti napríklad niekto urobil zle a ty mu odpustíš – ako sme videli v scénke o odpustení – odpustiť druhému je akoby si mu dal svoju strechu nad hlavou.

Alebo niekto ti je azda neprijemný, lebo je hlučný, keď sa máš učiť. Ale ty to znášaš, lebo sa musíme trpezlivo znášať, to je ďalší skutok lásky; lebo aj to je akoby si mu dal, čo ja viem, kyticu kvetov.

Ďalšia vec, ktorú tiež môžeš urobiť, je modliť sa. To je veľký, vznešený skutok lásky: modliť sa pre živých, za svojich rodičov, za starých ľudí, teda modliť sa za živých a tiež za mŕtvych. Všetky tieto veci môžeš urobiť, avšak ja ti prajem, aby si mohol konať aj tie konkrétne skutky lásky a uvidíš, že ak tak budeš takto konať, budeš milovať Boha a Boh ti pošle prozreteľnosť – ako hovorievame – a ty budeš mať aj chlieb, aj šaty, budeš mať všetko.

Ale poteším ťa, lebo Monike Márii som práve povedala, že pre Kongo nám práve prišla Providencia.

Francis: Ďakujem, ďakujem, mama Chiara.

Margaret: Emmaus, sme na konci tohto krásneho a bohatého kolegamenta. Aké je tvoje vianočné a novoročné pranie celému svetu?

Emmaus: V prvom rade, aby to boli Vianoce hojné na dary, teda hojné na radosť, najmä na tie nebeské dary.

Ale na záver tohto kolegamenta a na záver tohto roku mám v srdci veľkú vďačnosť Bohu za všetko, čo nám dal v priebehu tohto roku, keď sme na začiatku povedali, že by sme si priali, aby to bol rok „vd'aky“. A čo na budúci rok pred nami? Ktosi sa ma opýtal: „Aké súhrnné slovíčko by si povedala na blížiaci sa rok?“ Keďže táto otázka mi prišla práve 7. decembra, v deň keď si pripomíname Chiarine prvé áno, z ktorého sme sa zrodili všetci my, vnútri akoby mi Ježiš hovoril: nech je budúci

rok rokom áno. Povedala som si: nech to tak je nielen pre mňa, ale pre všetkých, ktorí sme sa zrodili z tohto Chiarinho jediného áno, urobme z tohto roku, rok áno. To znamená: pred každou situáciou vyslovme radostné, plné *áno*, *nie* pochybnostiam, *nie* neznalostiam, *nie* odporu voči tomu, čo chce Boh, *nie* vytváraniu problémov. To *nie!*, ale stále *áno*, *áno*, *áno* Ježišovi, ktorý nás azda požiada o niečo nečakané. *Áno* bližnemu, ktorý potrebuje náš úsmev, našu lásku. *Áno* bolesti, ktorá sa zrazu ukáže a ktorú si nečakal. *Áno* opustenému Ježišovi v bolesti. Vždy *áno*. Aby tohto roku sa na celom svete ozývalo zborové *áno*, aby z týchto *áno* bol spokojný Ježiš, aby boli tým najkrajším darom pre Ježiša, ktorý za zakrátko narodí, aby bol spokojný svet, urobme ho spokojného skrze Ježišových bratov tou radosťou, ktorú máme z Ježišovho narodenia na Vianoce. To je moje prianie pre všetkých.

Margaret: A všetci sa budeme aj takto snažiť. .

Paolo: Skutočne počas tohto prenosu sme prešli celým svetom, ale naša myseľ a srdce zaiste mieri k tomu špeciálnemu miestu, do Betlehema.

F.: *Pozdravujeme vás z Betlehemu, z mesta, kde sa narodil Ježiš, aby priniesol do celého sveta mier!*

M.: *Prosme, aby jeho pokoj kraloval na celej zemi.*

F.: *Prajeme vám požehnané Vianoce a šťastný nový rok, plný darov života a lásky.*

Všetci: *Príďte nás navštíviť!*

Margaret: Pozdravujeme aj tých, čo nás sledovali z Betlehemu a chceli by nás mať všetkých na vianočnú noc tam pri jaskyni.

Paolo: Ešte vám prečítame pozdrav od troch gen 4, ktorý práve prišiel.

„Ciao. Sme - myslím - Iker, Maria Chiara a Amaia, tri gen 4 z Bilbao, na severe Španielska spolu s rodičmi a bračekom Ianom. Koncom budúceho týždňa pôjdeme všetky gen 4 z nášho mesta predávať Ježiška a takto pomáhať krajinám, ako je Sierra Leone, Sírnia... Vďaka za všetky dnešné správy. Takto budeme vedieť lepšie vysvetliť všetkým, čo sa deje v týchto krajinách. Dúfame, že vyzbierame mnoho peňazí. Požehnané Vianoce!“

Margaret: Chceme vás ešte upozorniť, že na webovej stránke kolegamenta, vidíte adresu³, za pár hodín nájdete všetky správy, s ktorými sa môžete podeliť s vašimi priateľmi.

A skôr než kolegamento skončíme, nemôžeme nepoďakovať skutočne zo srdca celému tímu redakcie kolegamenta.

Paolo: Skutočne vďaka. Redakcii, technikom, prekladateľom, všetkým.

Margaret: Všetkým vám za kulisami, všetkým vám patrí nesmierna vďaka z celého sveta, za všetku tú prácu, ktorú konáte s takou láskou.

Paolo: Skutočne vďaka. Takže na budúcom kolegamente sa stretneme 28. februára 2015 o 16. hod.

A keďže sme začali s nimi, s nimi aj skončíme. Toto je prianie Pipa a Tipa.

GIBI a DOPPIAW / Tipo a Pipo (2)

GB: *Kométa! To je znak mieru. Mala by preletieť ponad mnohé miesta zeme. Nebude ani vedieť odkiaľ začať... OHHHH*

GB: To je nákazlivá hviezda!

ZÁVER

Margaret: Takže zdravíme vás!

Paolo: A požehnané Vianoce všetkým.

Margaret e Paolo (pozdrav v arabštine, angličtine, franúzštine, portugalčine)

Margaret: Myslím, že sme vyčerpali všetky poznané jazyky! Ciao, krásne Vianoce.

Paolo: Ciao a vďaka.